

Arrest

nr. 279 677 van 28 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Edo State en behorende tot de Edo etnie. U werd geboren op 24 november 1984 in Oredo, Edo State. Op vijfjarige leeftijd overleden uw beide ouders waarna u verder opgroeide bij uw tante in Ekpoma. U volgde drie jaar secundair onderwijs, waarna u op vijftienjarige leeftijd van school ging. Daarnaast hielp u uw tante, die eten serveerde langs de kant van haar huis. Uw tante vond dat u als vrouw niet moest verder studeren, maar in het huwelijk treden en ze huwelijkte u uit aan een oudere man, genaamd A. B. M., toen u 16 jaar oud was.

U werd zijn derde vrouw en u vestigde zich bij hem en zijn twee andere vrouwen, Y. en H., in Auchi (Edo State). A. B. was moslim en wilde dat u zich bekeerde. Toen hij u buiten de moskee met iemand zag praten, beweerde hij dat hij u iemand zag verleiden. Hij mishandelde u naar aanleiding van dit incident en sindsdien mochten zijn vrouwen niet meer naar de moskee. Hij verkrachtte u regelmatig. U raakte meermaals zwanger, maar kreeg steeds miskramen. Na 19 of 20 jaar huwelijk overleed A. B. M. in september 2019. Enkele dagen na het overlijden kondigde Musa, de broer van uw overleden echtgenoot, aan dat hij met u zou trouwen volgens de traditie. Enkele dagen later, in oktober 2019, verliet u het huis van uw (overleden) man in Auchi en bleef u enkele dagen in het dorp bij een vrouw die u kende van zien (mama Aisha). Vervolgens reisde u met een nachtbus naar Lagos, waar u nog enkele weken bij een andere vrouw verbleef, namelijk bij tante Lilian. In november 2019 hoorde u van mama Aisha dat iemand uit Auchi u in Lagos had gezien en dat er over u geroddeld werd. De broer van uw man zou gezegd hebben dat u gedood moest worden. U werd ziek van angst en kwam niet meer buiten. Tante L. regelde uw vertrek uit Nigeria. In maart 2020 reisde u per vliegtuig van Lagos naar Brussel. Op 10 juni 2020 verzocht u om internationale bescherming bij de Belgische instanties, met enige vertraging omwille van de geldende coronamaatregelen in de periode van uw aankomst in het land.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat uw initiële onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd stopgezet omdat u overmand werd door emoties. Ook uw advocaat stelde voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal per mail (d.d. 3/3/2021, toegevoegd aan uw administratief dossier) de vraag om u psychologisch te ontzien. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het onderhoud afgenomen door een ervaren Protection Officer die uitgebreid de tijd nam om na te gaan hoe u zich voelde en in hoeverre u in staat was uw verhaal te doen. U kon pauzes vragen indien u daartoe de nood voelde, doch maakte hiervan geen gebruik. Hoewel u af en toe emotioneel werd tijdens het onderhoud, werden geen problemen vastgesteld wat betreft het uiteenzetten van uw relaas of het antwoorden op de gestelde vragen, noch gaf u zelf enige problemen aan. Uit de door u voorgelegde medische- en psychologische attesten blijkt overigens evenmin dat u niet in staat zou zijn om uw motieven ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming op zinvolle en nuttige wijze kenbaar te maken, integendeel kan eruit worden afgeleid dat u daags na uw onderhoud op het CGVS uw verhaal nog opnieuw kon uiteenzetten bij andere zorgverstrekkers.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt dat u door uw tante gedwongen werd om met een oudere islamitische man genaamd A. B. M. te trouwen en dat u ongeveer twintig jaar doorbracht als zijn derde echtgenote (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, p. 9, 10, 11).

U kon echter geenszins aannemelijk maken twintig jaar doorgebracht te hebben in een gedwongen huwelijk. Uw verklaringen over de personen met wie u twintig jaar lang een huis gedeeld zou hebben, namelijk uw echtgenoot en zijn twee vrouwen (zie CGVS p. 9), zijn immers bijzonder oppervlakkig, net als uw algemene verklaringen over uw leven tijdens deze periode.

Over uw overleden echtgenoot, A. B. M., kan u niet veel meer vertellen dan zijn naam, zijn leeftijd en de namen van zijn vrouwen en kinderen (CGVS p. 11, 12). U stelt nog dat hij Hausa spreekt (terwijl u verklaart dat in Auchi Edo wordt gesproken) en in rijst handelt (CGVS p. 12). U weet verder niets over zijn handel, waar zijn warenhuis is of naar waar hij zijn rijst exporteerde (CGVS p. 12). Gevraagd waar uw echtgenoot vandaan kwam (aangezien hij Hausa spreekt, maar in Auchi woont), blijft u het antwoord schuldig en stelt u slechts dat hij liever in Auchi bleef, maar dat u niet weet waarom hij naar Auchi kwam (CGVS p. 12).

Gevraagd naar ervaringen, gebeurtenissen, zaken die u zijn bijgebleven doorheen de twintig jaar die u bij uw echtgenoot doorbracht, kan u slechts twee incidenten noemen, die beide plaatsvonden kort na uw beweerde aankomst in Auchy (CGVS p. 11, 12). Zo verklaarde u dat uw man u mishandelde na een bezoek aan de moskee, omdat hij dacht dat hij u iemand zag verleiden (CGVS p. 11) en dat u H., zijn tweede vrouw, niet vertrouwde omdat ze u eens verraden had (CGVS p. 14). U stelde dat u erg bang was voor de vrouwen van uw echtgenoot, vooral voor H., omdat ze eens iets had doorverteld aan A. toen u pas bij hem was toegekomen. U licht nog toe dat u geen relatie had met hen, er waren geen problemen, maar u keek uit en was voorzichtig (CGVS p. 12).

Over uw leven bij A. B. stelt u slechts dat u als nieuwe vrouw het huishouden diende te doen, terwijl het eten wel door jullie alle drie (de drie vrouwen van A. B.) zou gemaakt worden. Gevraagd of u naar de winkel ging, stelt u dat jullie met drie naar de markt zouden gaan, maar nooit alleen. Gevraagd of er op twintig jaar tijd iets veranderde in uw dagelijks leven, stelt u slechts dat u het huishouden deed, dat jullie samen gingen winkelen, dat het heel de tijd hetzelfde was en er niets veranderde. (CGVS p. 13.) Nochtans kan bezwaarlijk worden aangenomen dat er in uw dagelijks leven in de loop van 20 jaar geen enkele noemenswaardige verandering plaatsvond, hoe klein ook.

Gevraagd hoe uw relatie met de andere vrouwen evolueerde in de loop van twintig jaar, stelt u slechts dat u geen persoonlijke relatie met hen wilde hebben omdat u hen niet vertrouwde en herhaalt u dat H. u eens had verraden. Gevraagd of dit meer dan eens gebeurde, antwoordt u ontkennend. (CGVS p. 13, 14.) Opnieuw gevraagd of u iets kan vertellen over de twee vrouwen, iets dat u te weten kwam of iets dat gebeurde tussen jullie, iets dat u in de loop van twintig jaar is bijgebleven, komt u terug op het incident na het bezoek aan de moskee en hoe de vrouwen u leerden hoe u zich moest kleden als moslima, ook herhaalt u dat u geen relatie had met hen (CGVS p. 14). U vertelt dat u wel vier keer zwanger raakte en gevraagd of u het de andere vrouwen nooit vertelde, stelt u dat ze u zouden verraden en dat u hen kent (CGVS p. 14). Gevraagd wat u bedoelt stelt u aanvankelijk dat u het niet weet en vervolgens dat u hen niet vertrouwde, omdat u H. iets in vertrouwen had gezegd, waarop ze het uw echtgenoot ging vertellen en hij u begon te slaan. Gevraagd wat u H. dan had verteld, stelt u dat u haar vroeg hem op één of andere manier te zeggen dat hij u naar uw tante moest laten teruggaan, maar dat ze het hele verhaal verdraaide. Gevraagd hoe ze het verdraaide, stelt u opnieuw het niet te weten, maar omdat uw man kwaad werd omwille van hetgeen u tegen H. zei, wist u dat ze u misschien had verraden. (CGVS p. 15) Nog daargelaten dat u nauwelijks uitlegt waarom u H. dan verantwoordelijk hield voor de woede van uw man, die u verder omschrijft als 'altijd aan het roepen' (CGVS p. 16) en als 'onredelijk, wicked, een monster' (CGVS p. 14), kan dit incident bezwaarlijk verklaren waarom u **amper verklaringen af kan leggen over de vrouwen met wie u twintig jaar in hetzelfde huis gewoond zou hebben of over uw leven met hen**. Zelfs indien u hen niet vertrouwde, kan worden aangenomen dat u bepaalde zaken over hen of hun kinderen zou te weten komen doorheen uw tijd daar, of dat u meerdere herinneringen zou kunnen ophalen die kenmerkend waren voor jullie relatie, zelfs indien de relatie weinig hartelijk was.

Ook over de kinderen die uw man had met zijn twee vrouwen, kan u slechts vertellen dat ze ouder waren dan u zelf en dat ze op school waren. U legt algemene verklaringen af waarbij u stelt dat ze niet in huis waren, dat ze niet verantwoordelijk waren, dat ze met cultism bezig waren, maar u legt geen enkele doorleefde verklaring af waarbij u blijk geeft twintig jaar lang bij twee vrouwen die samen vijf kinderen hadden gewoond te hebben. Er kan niet worden aangenomen dat u al die tijd in het gezelschap van deze vrouwen nooit opving hoe oud hun kinderen ongeveer waren, wat ze gestudeerd hadden of wat ze deden van beroep. Nochtans kan verondersteld worden dat u alle kinderen, zeker aangezien ze ouder waren dan u zelf, hebt weten afstuderen. Gevraagd of u zich iets herinnert dat gebeurde tijdens uw tijd bij uw echtgenoot, met hemzelf of met zijn kinderen, eender wat, dat u zou zijn bijgebleven, antwoordt u opnieuw ontkennend. (CGVS p. 16, 17.)

Niet alleen bent u in het geheel niet in staat doorleefde verklaringen af te leggen over de twintig jaar die u in het huis van uw echtgenoot doorbracht, **u blijkt ook in het geheel niet in staat dit huis te lokaliseren**. Gevraagd waar het huis waar u bijna twintig jaar verbleef gelegen was binnen Auchy, stelt u dat het geen specifiek adres had (CGVS p. 9). Gevraagd hoe men het zou kunnen vinden verwijst u naar de Agbede gemeenschap, volgens uw verklaringen een dorp binnen de stad Auchy. Gevraagd hoe men dan in Agbede het huis zou kunnen vinden, herhaalt u slechts dat Auchy een grote stad is en Agbede binnen de stad ligt (CGVS p. 17). Aangezien u stelde dat u vanuit het huis naar de markt ging, de hoofdmart van Auchy (CGVS p. 13), kan niet worden aangenomen dat u op geen enkele manier kan uitleggen hoe men het huis van uw echtgenoot in Agbede zou kunnen terugvinden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat Auchi en Agbede twee verschillende steden in Edo state zijn, die ruim twintig kilometer uit elkaar liggen en Agbede dus geenszins een dorp binnen de stad Auchi betreft.

Ondanks dat u zou zijn uitgehuwelijkt aan een oude, monsterlijke man die u van bij uw aankomst verkrachtte, mishandelde en die geen enkele interesse had in uw welzijn of dat van jullie ongeboren kind(eren) (CGVS p. 10, 14), probeerde u in de bijna twintig jaar dat u bij hem woonde voor zijn overlijden nooit bij hem weg te gaan. U stelt dat u gewoon opgaf omdat er geen familie was en niemand om naartoe te gaan, waarop u besloot te blijven. Wat u echter niet kon tolereren is dat u zou geërfd worden door de broer van uw overleden echtgenoot. (CGVS p. 17, 18.) Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u doorheen twintig jaar nooit geprobeerd zou hebben weg te raken bij een man die u heel de tijd verkrachtte en twee vrouwen die u in het geheel niet vertrouwde en met wie u geen enkele relatie wou hebben (CGVS p. 14), enkel en alleen omdat u geen familie had om naartoe te gaan. Zeker aangezien u bij het overlijden van uw echtgenoot en zodra bleek dat u met zijn broer zou dienen te trouwen, wel binnen enkele dagen wist te vertrekken, waarbij u nagenoeg onmiddellijk hulp wist te verkrijgen bij iemand in het dorp (CGVS p. 18, 19, 20).

In het licht van bovenstaande vaststellingen maakt u in het geheel niet aannemelijk 20 jaar lang in Auchi gewoond te hebben bij A. B. M. en zijn twee andere vrouwen. Aangezien uw gedwongen huwelijk niet geloofwaardig is gebleken, kan evenmin worden aangenomen dat u Nigeria verliet uit vrees te moeten huwen met Musa, de broer van A. B. M.. U haalt geen andere gronden aan die u weerhouden terug te keren naar Nigeria (CGVS p. 20).

Het CGVS kan in uw hoofde dan ook geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of asielrelaas kunnen ondersteunen. Volgens uw verklaringen zag u de documenten niet waarmee u reisde. U kreeg enkel de boodschap van uw reisbegeleider dat ze de immigratie kende en dat u de regels moest volgen en moest doen wat zij zei. Welke regels ze bedoelde kan u echter niet toelichten. (CGVS p. 8.) Zelfs indien er voor uw reis een smokkelaar werd ingeschakeld is het niet aannemelijk dat deze niet alle nodige maatregelen neemt om bij de individuele controles en grensinspecties te vermijden dat jullie ontmaskerd worden. Een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen is dan ook onvermijdbaar. Aldus kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de smokkelaar u een aantal essentiële gegevens uit het paspoort zal bijbrengen, zoals de nationaliteit, naam, geboorteplaats, geboortedatum en visum, teneinde de vertrek en aankomstcontroles in de luchthaven vlot en onverdacht te passeren. Dat u kon reizen of het EU-Schengengebied kon binnenkomen met een paspoort zonder er ooit in gekeken te hebben, noch de naam, nationaliteit te kennen die er op stond, niet te weten of er een visum in was aangebracht, noch het reisdoel te kennen (aangezien u hierover geen concrete toelichting kreeg, CGVS p. 8), is dan ook niet aannemelijk. U legt een psychologisch attest voor dat een consultatie in februari 2021 attesteert en een tweede attest van twee sessies in maart 2021 waaruit blijkt dat u bij de psychologe in kwestie en gelijkaardig relaas bracht als voor het CGVS, wat echter geen enkele garantie biedt voor de waarachtigheid ervan. U legt medische attesten voor waarin enkele littekens beschreven worden, waarbij slechts kan opgemerkt worden dat een arts weliswaar lichamelijke letsels kan vaststellen, maar onmogelijk met zekerheid kan achter halen hoe en in welke omstandigheden deze werden opgelopen. Voor deze informatie is hij immers afhankelijk van uw verklaringen, welke niet geloofwaardig zijn gebleken. Sowieso behoort het niet tot de bevoegdheid van de geneesheer om de waarachtigheid van uw verklaringen aan hem na te gaan, waardoor aan deze attesten geen bewijswaarde kan worden gehecht. U liet via uw advocaat enkele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud overmaken. Deze opmerkingen betreffen typfouten of verduidelijkingen, die verder echter geen verband houden met bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift de navolgende schendingen aan:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Verzoekster zet het middel uiteen als volgt:

"1. Voorafgaande opmerkingen

Mevrouw I. E. werd geslagen en verkracht haar hele leven en onder dwang getrouwd. Deze gebeurtenissen hebben ernstige psychologische schade veroorzaakt, zoals vermeld in het verslag van haar psycholoog en in het verslag van de ASBL "Constats".

Verzoekster heeft ook haar verhoor bij de Dienst vreemdelingenzaken niet kunnen afronden, omdat zij een paniekaanval kreeg toen haar de vragen werden gesteld (stuk 3).

Boeken over vluchtelingenpsychologie illustreren echter hoe moeilijk het is om de vervolging die door een trauma is veroorzaakt, te beschrijven: [...]

Zo zijn de symptomen van de angst-depressieve toestand over het algemeen : [...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak / c. Zweden van 5 september 2013 herinnert er in dit verband aan dat van asielzoekers niet kan worden verwacht dat zij een volledig samenhangend verslag geven van de traumatische gebeurtenissen waarvan zij het slachtoffer zijn geworden (/ v. Zweden, §61).

In arrest nr. 221.242 van 15 mei 2019 heeft Uw Raad geoordeeld dat : [...]

Uw Raad heeft ook al erkend dat de psychologische situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, bepaalde inconsistente en tegenstrijdige verklaringen kan verklaren: [...]

In casu verwijt het CGVS verzoekster vooral dat zij te vage verklaringen heeft afgelegd. Deze inconsistenties kunnen vooral worden gerechtvaardigd door de psychologische problemen van verzoekster. Dit gebrek aan details kan gemakkelijk verklaard worden door haar psychologische toestand en de moeilijkheden die ontstaan wanneer haar gevraagd wordt haar verhaal te vertellen.

1. Toekenning van de vluchtelingenstatus

Volgens het CGVS: "U kon echter geenszins aannemelijk maken twintig jaar doorgebracht te hebben in een gedwongen huwelijk. Uw verklaringen over de personen met wie u twintig jaar lang een huis gedeeld zou hebben, namelijk uw echtgenoot en zijn twee vrouwen (zie CGVS Pp. 9), zijn immers bijzonder oppervlakkig, net als uw algemene verklaringen over uw leven tijdens deze periode" (bestreden beslissing, p. 2). Op basis van deze vaststelling heeft het CGVS verzoekster het voordeel van internationale bescherming geweigerd. Deze vaststelling is echter gebaseerd op onjuiste aftrekken.

• Aangaande haar kennis over haar man

Het CGVS stelt in zijn beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster zo weinig over haar echtgenoot zou weten, terwijl zij ongeveer 20 jaar met hem heeft samengewoond.

De Protection Officer ondervroeg haar echter hoofdzakelijk over het beroep van haar echtgenoot. Het feit dat verzoekster een aspect van het leven van haar echtgenoot niet kent, volstaat niet om te concluderen dat zij met 20 jaar met hem heeft geleefd. Integendeel, het feit dat verzoekster in het ongewisse werd gelaten over haar echtgenoot, wijst op het gedwongen karakter van het huwelijk. Verder is het feit dat verzoekster nooit op de hoogte is gesteld van de zaken van haar echtgenoot, in de culturele en sociale context van Nigeria heel normaal en getuigt het van het gedwongen karakter van het huwelijk.

Het CGVS lijkt echter een aantal van de verklaringen van verzoekster te vergeten. Ze sprak over zijn karakter: "hij was erg gewelddadig, niet enkel tegen mij, ook tegen zijn kinderen, hij sprak niet mooi" (CGVS, p. 10), "A. was een moeilijke man" (CGVS, p. 11), "hij was erg selfish, (...) hij was erg egoïstisch, zelfs tegen zijn eigen kinderen, hij verkrachtte mij heel de tijd, ik zei ook heel de tijd, waarom vraag je mij niet gewoon om seks, waarom moet je mij verkrachten, als je zegt dat ik je vrouw ben, waarom moet je mij altijd slagen en verkrachten, je kan toch zeggen, kom binnen, leg je neer, waarom moet je mij verkrachten in plaats van van de seks te genieten. Hij kan niet zeggen dank je voor het eten, wij moesten zeggen: dank je om mijn eten te eten" (CGVS, p. 14), "De man is een monster, hij is wicked, onredelijk" (CGVS, p. 14), "Ik zou niets horen van hem, hij ging gewoon, hij was erg egoïstisch, hij sprak niet met mij. (...) zelfs tegen zijn kinderen was hij niet aardig" (CGVS, p. 15), "hij was zo wicked, het kon hem niet schelen, hij was onredelijk" (CGVS, p. 16). Het feit dat verzoekster het karakter van haar echtgenoot, met wie zij vele jaren heeft samengewoond, kan beschrijven, getuigt van haar ervaring.

Ze was ook in staat om veel nauwkeurige informatie te geven over A. B. M.'s kinderen (CGVS, pp. 15-16): "De kinderen waren bezig met cultism, ze waren ook niet goed. Ze waren niet goed, ze waren met cultisme, ze kwamen hun rapporten brengen", maar ook over zijn broers en zussen. "Hij had er, ze waren met acht, M., hij en A., de enige zus, zij waren met drie samen. En M., hij wilde me erven" (CGVS, p. 19).

Gezien de kwetsbaarheid van de aanvrager is de wijze waarop de vragen worden gesteld van groot belang. Zoals blijkt uit de verschillende psychologische rapporten, wordt verzoekster immers gespannen en repetitief wanneer haar verleden met A. B. M. ter sprake komt.

Verzoekster wenst hieraan toe te voegen dat zij haar echtgenoot ervan verdenkt zich met voodoo-praktijken bezig te houden. Zij beschrijft zelfs een kamer in haar huis die altijd op slot is en waar alleen haar man mag komen. Hoewel deze praktijken niet altijd worden erkend, worden bij deze rituelen regelmatig drugs gebruikt. Het valt niet uit te sluiten dat verzoekster als gevolg van de praktijken van haar echtgenoot een aantal herinneringen heeft verloren.

• **Aangaande haar ervaringen gedurende 20 jaar**

Met betrekking tot de belangrijke gebeurtenissen die in de loop van 20 jaar hebben plaatsgevonden, stelt het CGRA ten onrechte: "Gevraagd naar ervaringen, gebeurtenissen, zaken die u zijn bijgebleven doorheen de twintig jaar die u bij uw echtgenoot doorbracht, kan u slechts twee incidenten noemen, die beide plaatsvonden kort na uw beweerde aankomst in Auchy (CGVS p. 11, 12). Zo verklaarde u dat uw man u mishandelde na een bezoek aan de moskee, omdat hij dacht dat hij u iemand zag verleiden (CGVS p. 11) en dat u H., zijn tweede vrouw, niet vertrouwde omdat ze u eens verraden had (CGVS p. 14)" (bestreden beslissing, p. 2).

Uit een volledige analyse van verzoeksters verklaringen blijkt evenwel dat zij andere gebeurtenissen heeft vermeld dan de twee die door het CGVS zijn geïdentificeerd.

In de eerste plaats legde verzoekster uit dat zij zich tot de Islam moest bekeren en dat zij haar naam moest veranderen, de hijab moest dragen, enz.: "de man verkrachtte mij zo hard. hij dwong me moslim te worden, ze zei dat ik deze naam niet kon hebben, hij gaf me de naam F., maar dat is niet mijn naam" (CGVS, p. 10).

Ten tweede heeft verzoekster talrijke verkrachtingen beschreven. Zij verklaarde met name dat zij gedwongen was anale seks te bedrijven en en verwondingen had opgelopen waaraan zij nog steeds lijdt:[...] (CGVS, p. 10).

Tijdens het persoonlijk onderhoud werden verzoekster geen aanvullende vragen gesteld over deze verkrachtingen, de frequentie ervan of de gewelddadigheid. Gelet op de ernst van deze feiten, die aan de basis lagen van verzoeksters vrees en vlucht, was het CGVS verplicht verzoekster over deze elementen te ondervragen.

Ten derde heeft verzoekster uiteengezet dat zij als gevolg van het geweld van haar echtgenoot vier miskramen heeft gehad: "Ik zei hem dat ik zwanger was, ik vertelde het hem één keer hij wist ervan, de andere vrouwen niet, het was te zwak, hij sloeg me en verkrachtte me, ik verloor het" (CGVS, p. 14)

Bovendien onderzoekt het CGVS niet of de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de twee vastgestelde "ervaringen" samenhangend, juist en geloofwaardig zijn. Het CGVS analyseert eenvoudig niet de verklaringen van verzoekster betreffende deze ervaringen

Verzoekster had echter melding gemaakt van bijzonder ernstige feiten betreffende het incident in de moskee: "[...]" (CGVS, p. 11). Hoewel deze feiten bijzonder ernstig zijn en verzoekster een psychologische verslag en een medisch rapport overlegt waaruit het letsel blijkt, vermeldt het CGVS deze niet in zijn beslissing.

Ten slot stelt het CGVS: "Nochtans kan bezwaarlijk worden aangenomen dat er in uw dagelijks leven in de loop van 20 jaar geen enkele noemenswaardige verandering plaatsvond, hoe, klein ook '. Enerzijds is deze vaststelling niet gebaseerd op enig objectief bewijs. Het CGVS gaat ervan uit dat alle levens uit verandering bestaan, wat niet noodzakelijk het geval is. Anderzijds houdt het CGVS geen rekening met de culturele en sociaaleconomische context waarin de verzoekster gedurende deze 20 jaar heeft geleefd. In het kader van een gedwongen huwelijk is het heel gewoon dat de vrouw geen enkele vrijheid wordt gelaten Haar verklaringen kunnen niet worden geanalyseerd in het licht van het leven dat een gehuwde vrouw in Europa kon leiden. In plaats daarvan moet bij deze analyse rekening worden gehouden met de culturele context in Nigeria, waarin godsdienst zeer belangrijk is en waarin vrouwen geen rechten hebben in de privé-sfeer. Het is dus volkomen geloofwaardig dat verzoekster 20 jaar lang op deze wijze heeft geleefd: zij maakte schoon, zij kookte, zij ging soms naar de markt, en zij werd vaak verkracht en mishandeld.

• **Aangaande haar relatie met de andere vrouwen**

Volgens het CGVS, "Nog daargelaten dat u nauwelijks uitlegt waarom u H. dan verantwoordelijk hield voor de woede van uw man (. . .) kan dit incident bezwaarlijk verklaren waarom u amper verklaringen af kan leggen over de vrouwen met wie u twintig jaar in hetzelfde huis gewoond zou hebben of over uw leven met hen. Zelfs indien u hen niet vertrouwde, kan worden aangenomen dat u bepaalde zaken over hen of hun kinderen zou te weten komen doorheen uw tijd daar, of dat u meerdere herinneringen zou kunnen ophalen die kenmerkend waren voor jullie relatie, zelfs indien de relatie weinig hartelijk was" (bestreden beslissing, p. 2).

Enerzijds herinnert verzoekster zich verschillende, zij het zeer beperkte, herinneringen met deze twee vrouwen:

- "Y. was Yoruba, ik was Edo, H. was van zijn eigen plek" (CGVS, p. 12);
- "Als je zegt Y. was Yoruba, ze kwam ook niet van Auchi? Nee, ze was niet van Auchi, ze was Yoruba, geen één van de drie is Auchf" (CGVS, p. 12);
- "En H., waar was zij vandaan? Dezelfde plek als mijn overleden man, ze spraken Hausa samen (CGVS, p. 12).

Aangezien verzoekster verklaarde dat zij geen relatie had met deze vrouwen, hadden meer specifieke vragen moeten worden gesteld, zoals: hoe is de taakverdeling, wat zijn hun fysieke kenmerken, enz.

Anderzijds is verzoekster ook in staat informatie te geven over hun kinderen met A. B. M.:

- "Ze waren allemaal ouder dan mij, niemand van hen was zestien jaar oud" (CGVS, p. 15);
- "Kent u hun namen? Y., A., Z. en H.. Nee, A.u, A.u, Ze. en H.. Z. was het enige meisje in de familie" (CGVS, p. 15).

Indien haar specifiekere vragen waren gesteld, had verzoekster kunnen uitleggen dat zij zich de vriendin van A.u herinnerde. Ze legde uit dat ze op de Auchi Polytechnic zat. Haar ouders wonen in Benin stad, maar zij woonde in Eweka. Ze herinnert zich ook dat de kinderen sigaretten rookten. Gelet op verzoeksters psychische kwetsbaarheid, waarvan verschillende rapporten getuigen, is het noodzakelijk tijd met haar te nemen om haar in staat te stellen zich bepaalde herinneringen te herinneren.

• Aangaande de locatie en beschrijving van zijn huis

De vaststellingen van het CGVS met betrekking tot de locatie van verzoeksters huis houden opnieuw geen rekening met de context waarin verzoekster gedurende 20 jaar heeft gewoond.

Volgens het CGVS: "u blijkt ook in het geheel niet in staat dit huis te lokaliseren. Gevraagd waar het huis waar u bijna twintig jaar verbleef gelegen was binnen Auchi, stelt u dat het geen specifiek adres had (CGVS p. 9). Gevraagd hoe men het zou kunnen vinden verwijst u naar de Agbede gemeenschap, volgens uw verklaringen een dorp binnen de stad Auchi" (bestreden beslissing, p. 3).

Een opzoeking op Google Maps toont echter aan dat de straten in Agbede geen namen lijken te hebben: [AFBEELDING GOOGLE MAPS]

Inzoomen op dit foto laat geen straatnamen meer zien:

[AFBEELDING GOOGLE MAPS]

Hetzelfde resultaat kan worden bereikt met Google Earth.

Het CGVS kan verzoekster dus redelijkerwijs niet verwijten dat ze geen specifiek adres kan geven, aangezien de kleine straten geen namen hebben.

Bovendien ziet het CGVS over het hoofd dat verzoekster in staat was haar huis nauwkeurig te beschrijven, de plaats die zij het beste kende omdat zij daar opgesloten zat: "[...]" (CGVS, pp. 16-17).

Het CGVS gaat ook voorbij aan de verklaringen van verzoekster over de stad Auchi en houdt er geen rekening mee: "[...]" (CGVS, p. 17)

Hoewel verzoekster meermaals aangeeft dat zij in een zeer specifieke religieuze gemeenschap woont, verstrekt het CGVS geen informatie over deze gemeenschap. Het blijkt echter direct uit een eenvoudige Google-zoekopdracht:

[...]

("Agbede, Edo State", beschikbaar op: [URL]) (stuk 4).

Door geen informatie over de Agbede-gemeenschap in te winnen, heeft het CGVS het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige krachtens artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet met beoordeelt.

Ook hier kan verzoekster verklaren dat de moskee waar zij naartoe is gegaan, de "Arafaf-moskee is, gelegen in Auchi Ze deed dit door over de "Benin Auchi Rd" te nemen. Ook hier werden geen vragen gesteld over hoe zij bij de moskee was gekomen, noch over de naam ervan.

Ten slotte, en gezien al deze elementen, kan het CGVS niet worden gevolgd wanneer zij stelt: "Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat Auchi en Agbede twee verschillende steden in Edo state zijn, die ruim twintig kilometer uit elkaar liggen en Agbede dus geenszins een dorp binnen de stad Auchi betreft. Hoewel Agbede niet direct in Auchi ligt, is het de grootste stad nabij het dorp Abgede. Het is de grote stad waar men heen moest om naar de moskee te gaan. Het is dus redelijk dat verzoekster heeft verklaard dat Agbede in Auchi was.

• Aangaande de duur van het gedwongen huwelijk

Ten slotte lijkt het CGVS verzoekster te verwijten dat ze er niet eerder in geslaagd is te ontsnappen: "probeerde u in de bijna twintig jaar dat u bij hem woonde voor zijn overlijden nooit bij hem weg te gaan. U stelt dat U gewoon opgaf omdat er geen familie was en niemand om naartoe te gaan. waarop U beslootte blijven (...) Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u doorheen twintig jaar nooit geprobeerd zou hebben weg te raken bij een man die u heel de tijd verkrachtte en twee vrouwen die u in het geheel

met vertrouwde en met wie u geen enkele relatie wou hebben (CGVS p. 14), enkel en alleen omdat u geen familie had om naartoe te gaan" (bestreden beslissing, p. 3).

Ook hier gaat de CGRA voorbij aan de context waarin verzoekster zich bevond: Verzoekster verloor haar ouders op zeer jonge leeftijd en werd opgevoed door haar tante, die haar steeds mishandelde. Ze was getrouwd en verkracht als tiener. Deze feiten over haar jeugd worden door het CGVS niet rechtstreeks betwist. Verzoekster had geen familie en niemand bij wie zij kon schuilen. Verzoekster verklaarde ook dat zij had geprobeerd haar tante te bellen voor hulp, maar dat dit nooit was gelukt: "Ik wou haar gewoon zeggen, kan je hem op één of andere manier zeggen dat hij mij naar mijn tante laat teruggaan? Ze verdraaide het hele verhaal" (CGVS, p. 15).

In A. B. M.'s huis, werd ze constant mishandeld. Het was dus logisch dat ze bang was om weg te lopen of het risico te lopen nog meer mishandeld te worden. Uit verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat zij psychisch gebroken was en dat zij niet had kunnen ontsnappen indien A. B. M. nog in leven was geweest: [...]

Bijgevolg houdt de redenering van het CGVS geen rekening met de familiale en sociale context waarin verzoekster is opgegroeid. Een contextualisering, met betrekking tot het ondervonden geweld en de voorlegging aan A. B. M., zou het mogelijk hebben gemaakt te concluderen dat het volkomen geloofwaardig is dat verzoekster niet de kracht had om te vluchten vóór de dood van haar echtgenoot.

• **Aangaande het gebrek aan objectieve informatie over geweld tegen vrouwen in Nigeria**

Noch het besluit, noch het administratieve dossier bevat objectieve informatie over gedwongen huwelijken in Nigeria. Dit gebrek aan informatie is bijzonder problematisch omdat het juist de vrees van verzoekster is. Deze informatie wordt in punt 2 in detail uitgewerkt.

• **Aangaande de medische situatie van verzoekster en de overgelegde medische stukken**

De analyse van het CGVS van de medische situatie van verzoekster is als volgt: "U legt een psychologisch attest voor dat een consultatie in februari 2021 attesteert en een tweede attest van twee sessies in maart 2021 waaruit blijkt dat u bij de psychologe in kwestie en gelijkaardig relaas bracht als voor het CGVS, wat echter geen enkele garantie biedt voor de waarachtigheid ervan. U legt medische attesten voor waarin enkele littekens beschreven worden, waarbij slechts kan opgemerkt worden dat een arts weliswaar lichamelijke letsels kan vaststellen, maar onmogelijk met zekerheid kan achter halen hoe en in welke omstandigheden deze werden opgelopen. Voor deze informatie is hij immers afhankelijk van uw verklaringen, welke niet geloofwaardig zijn gebleken. Sowieso behoort het niet tot de bevoegdheid van de geneesheer om de waarachtigheid van uw verklaringen aan hem na te gaan, waardoor aan deze attesten geen bewijswaarde kan worden gehecht" (bestreden beslissing, p. 3).

Verzoekster wijst er allereerst op dat het CGVS zelf toegeeft dat haar verklaringen tegenover haar psycholoog veel gelijkenis vertoonden met haar verklaringen tegenover het CGVS.

Bovendien is deze conclusie volledig in strijd met de internationale jurisprudentie. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens moeten medische attesten die ter staving van een asielaanvraag worden overgelegd, door de asielautoriteiten aan een streng onderzoek worden onderworpen (R.C. t. Zweden, 9 maart 2010 en MO. M. t. Frankrijk 18 april 2013).

Uit recente rechtspraak van hetzelfde Hof blijkt ook dat, om een medische verklaring af te wijzen, de risicobeoordeling met betrekking tot artikel 3 EVRM niet kan worden beperkt tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar ook alle andere individuele factoren moet omvatten die tezamen het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten.

In zijn arrest R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013 heeft het EHRM geoordeeld dat: [...]

In zijn arrest I. tegen Zweden van 5 september 2013 heeft het Hof voorts het volgende geoordeeld: [...]

Ten slotte is verzoekster het eens met Sylvie Sarolea: [...] (S. Sarolea, « Le renvoi d'un demandeur d'asile sri lankais portant des cicatrices compatibles avec la torture relatée entraîne une violation de l'article 3. Note sous Cour eur. D. H., 19 september 2013, R.J. c. France, req. n°10466/11 », Newsletter EDEM. september 2013).

Evenals het standpunt van de CBAR: [...] (CBAR, « L'asile et la protection de la vulnérabilité - Prise en considération de la minorité et du traumatisme dans la procédure d'asile belge », december 2014, p. 31, beschikbaar op : [URL]).

UNHCR in zijn « Note du Haute Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relative à l'évaluation des demandes d'asile introduites par des femmes » van 14 december 2012 benadrukt tevens dat de nodige aandacht moet worden besteed aan het bewijsmateriaal van artsen en/of psychologen die specifiek gespecialiseerd zijn in slachtoffers van fysiek, seksueel of psychologisch geweld. Uw Raad heeft ook deze analyse onderschreven, met name in arrest nr 153 331 van 25 september 2015.

Enerzijds zijn verzoeksters littekens onbetwistbaar, aangezien zij worden gestaafd door een rapport van de "constats" van de ASBL. Het staat daar vermeld (pp. 3-4): [...]

De arts die ze onderzocht, concludeerde voor **elk** litteken dat de gegeven uitleg compatibel was met de aard en de vorm van het litteken.

Bovendien wenst verzoekster, hoewel dit door het CGVS niet in twijfel lijkt te worden getrokken, een certificaat van type 2 uitsnijding (**stuk 5**) en haar lidmaatschapskaart van de GAMS voor te leggen (**stuk 6**)

Anderzijds wordt zijn psychologische toestand door verschillende rapporten bevestigd. In het verslag van de ASBL "Constats" staat: [...]

In het rapport van haar psycholoog van 19 maart 2021 staat ook: [...]

Ter ondersteuning van haar verzoek legt verzoekster een nieuw psychologisch rapport over, waarin wordt verklaard (**stuk 7**):

[...]

Deze elementen, zowel fysiek als psychisch, vormen een sterk vermoeden dat verzoekster in haar land van herkomst een met artikel 3 van het Verdrag strijdige behandeling heeft ondergaan. In zijn beslissing onderzoekt het CGVS niet of deze verwondingen overeenstemmen met verzoeksters relaas, maar stelt het enkel vast: "Voor deze informatie is hij immers afhankelijk van uw verklaringen, welke niet geloofwaardig zijn gebleken. Sowieso behoort het niet tot de bevoegdheid van de geneesheer om de waarachtigheid van uw verklaringen aan hem na te gaan, waardoor aan deze attesten geen bewijswaarde kan worden gehecht" (bestreden beslissing, p. 3).

Het CGVS kon de verenigbaarheid van deze verwondingen met verzoeksters relaas niet beoordelen, aangezien de Protection Officer haar nooit naar deze littekens heeft gevraagd. Uit het verslag van de hoorzitting blijkt immers dat aan verzoekster geen vragen zijn gesteld over deze littekens. Het CGVS had de verenigbaarheid van verzoeksters littekens met haar verhaal niet kunnen beoordelen, aangezien het haar nooit had ondervraagd over de oorzaak van deze littekens.

Er moet echter rekening worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat: "Hef feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen' In casu kan op grond van de littekens en psychische stoornissen van verzoekster worden aangenomen dat zij reeds in haar land van herkomst het slachtoffer is geweest ernstige schade.

2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

In subsidiaire orde, vraagt Mevrouw I. E. dat haar de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, §2 van de wet van 15 december 1980. Uit beschikbare informatie blijkt dat ze een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet: [...]

In haar arrest *Diakité*, omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de begrippen van internationaal of binnenlands gewapend conflict als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden" (HvJ, 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, para. 28).

Hoewel de herkomst van verzoekster door het CGVS niet wordt betwist, vermeldt de beslissing op geen enkel moment de redenen voor de conclusie van de wederpartij: "Het CGVS kan-in uw hoofde dan ook geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen" (bestreden beslissing, p. 3).

• Aangaande het gebrek aan objectieve informatie over geweld tegen vrouwen in Nigeria

Zowel uit het besluit als uit het administratieve dossier blijkt duidelijk dat het CGRA zich niet heeft gebaseerd op objectieve informatie over de Nigeriaanse culturele context en de plaats van de vrouw in die samenleving. Dit gebrek aan informatie is bijzonder problematisch aangezien artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet vereist dat het CGVS zich ook baseert op objectieve informatie en rekening houdt met alle relevante feiten betreffende het land van herkomst.

Ten eerste meldt de Immigration and Refugee Board of Canada bijzonder hoge niveaus van huiselijk geweld in Nigeria.: [...]

(Direction des recherches, Commission de l'immigration et du statut de réfugié du Canada, "Nigéria : information sur la violence familiale, y compris sur les lois, la protection et les services de soutien offerts aux victimes (2016-novembre 2019)", 14 november 2019, beschikbaar op: [URL]) (stuk 8).

Ten tweede is Nigeria een van de landen met het hoogste aantal gedwongen huwelijken: [...] (Judith-Ann Walker, "CARTOGRAPHIE DU MARIAGE PRÉCOCE EN AFRIQUE DE L'OUEST", september 2013, beschikbaar op : [URL]) (stuk 9). Het is ook bijzonder tekenend dat het rapport aangeeft dat meisjes worden uitgehuwelijkt op de leeftijd van ongeveer 16,6 jaar, precies de leeftijd waarop verzoekster onder dwang werd uitgehuwelijkt (stuk X, p. 28).

Desondanks is het gebruikelijke en religieuze huwelijk nog steeds niet geregeld door de federale staat: [...]

(HRW, "Nigerian States Should Protect Girls by Ending Child Marriage", 24 september 2021, beschikbaar op: [URL]) (stuk 10).

• Aangaande de veiligheidsituatie

Uit de beschikbare informatie blijkt dat : [...] (EASO Country Guidance Nigeria - Guidance note and common analysis, februari 2019 (beschikbaar op: [URL], p.26)

Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties aangaande de situatie in Nigeria, evenals de culturele en sociale context, zou Uw Raad erkent op zijn minst dat de bestreden beslissing de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan verzoekster op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"4. "Agbede, Edo State", beschikbaar op: [URL]

5. Bewijs van uitsnijding ;

6. Kaart van de Gams

7. Psychologisch attest van 22 november 2021

8. Direction des recherches, Commission de l'immigration et du statut de réfugié du Canada, "Nigéria : information sur la violence familiale, y compris sur les lois, la protection et les services de soutien offerts aux victimes (2016- novembre 2019)", 14 november 2019, beschikbaar op: [URL]

9. Judith-Ann Walker, "CARTOGRAPHIE DU MARIAGE PRÉCOCE EN AFRIQUE DE L'OUEST", september 2013, beschikbaar op : [URL]

10. HRW, "Nigerian States Should Protect Girls by Ending Child Marriage", 24 september 2021, beschikbaar op: [URL]".

2.3. In de verweernota van 17 december 2021 verwijst verweerder naar de COI Focus "Nigeria. Veiligheidssituatie in het noordoosten" van 20 november 2020.

2.4. In de aanvullende nota van 29 augustus 2022 verwijst verweerder naar:

- EUAA "Nigeria Security Situation" van juni 2021;
- EUAA "Country Guidance Note: Nigeria" van oktober 2021.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoekster beweert niet terug te kunnen keren naar Nigeria omdat ze vreest dat ze daar vermoord zal worden door de familie van haar overleden man, meer bepaald door zijn broer. Ze zou door haar tante gedwongen zijn om met A. B. M. te trouwen en na diens overlijden zou zijn broer haar 'erven'. Zij zou zonder sluier op straat gezien zijn en vreest hierom vermoord te zullen worden. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoeksters gedwongen huwelijk.

5. Vooreerst legt verzoekster in het algemeen zeer vage verklaringen af over haar leven in het gedwongen huwelijk. Zo kan ze maar beperkte informatie geven over haar man en over de vrouwen met wie ze - nochtans ruim 20 jaar - samenleefde.

In het verzoekschrift wordt gewezen op het feit dat de *protection officer* bepaalde vragen niet gesteld zou hebben met betrekking tot de vrouwen met wie ze samenleefde, bijvoorbeeld over de taakverdeling tussen de vrouwen of over hun fysieke kenmerken, en dat dit vragen zijn waarop verzoekster wel een antwoord had kunnen geven. Nochtans werd er tijdens het persoonlijk onderhoud meerdere keren en op verschillende manieren gevraagd wat zij over hen kon vertellen. De *protection officer* stelde haar onder meer volgende vragen: "*Uw relatie met de andere vrouwen, evolueerde ze doorheen twintig jaar, leerde u meer over hen dat u mij kan vertellen?*" (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 13); "*Is er iets dat u mij kan vertellen over hen, de twee vrouwen, dat u te weten kwam, of iets dat gebeurde tussen jullie, over twintig jaar, iets dat u is bijgebleven?*" (notities, p. 14). Ze kreeg hierbij de kans om alles te vertellen wat ze over hen wist, maar haar antwoorden bleven uiterst beknopt.

Met betrekking tot haar man zou de *protection officer* volgens verzoekster bepaalde vragen niet gesteld hebben of hoofdzakelijk vragen gesteld hebben over zijn beroep, terwijl het volgens het verzoekschrift normaal is dat verzoekster weinig kennis heeft over het beroep van haar man gezien de gedwongen aard van hun huwelijk. Het verzoekschrift wijst ook op het belang van de manier waarop vragen gesteld worden gezien de psychologische toestand van verzoekster. Dienaangaande wordt vastgesteld dat er door de *protection officer* zowel open als gesloten vragen werden gesteld over verschillende onderwerpen zoals de leeftijd, de afkomst en het beroep van haar man (notities, p. 11, 14, 16-17). Het kwam aan verzoekster toe om informatie te verschaffen om haar verhaal te staven, wat zij heeft nagelaten.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud wél in staat was om te vertellen over het "*wicked*" karakter van haar man, over zijn kinderen en over de herkomst van de andere vrouwen, kan dit voornoemde algemene onwetendheid niet verschonen. Van verzoekster mag wel degelijk redelijkerwijze meer kennis worden verwacht inzake de persoon van haar echtgenoot, zelfs rekening houdend met haar voorgehouden gebrek aan vertrouwen en band met de leden van het huishouden. Zij beweerde immers gedurende ruim twintig jaren bij hen te hebben gewoond.

Voor het overige beperkt het verzoekschrift zich tot de ongestaafde en louter hypothetische stelling, die geenszins overtuigt, dat verzoekster haar echtgenoot ervan verdenkt zich met voodoo-praktijken bezig te houden en dat hierbij regelmatig drugs gebruikt worden, zodat het niet uit te sluiten zou zijn dat verzoekster als gevolg van de praktijken van haar echtgenoot een aantal herinneringen heeft verloren.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat verzoekster *in casu* kennelijk heeft nagelaten.

6. Verder zijn er ook inconsistenties in de verklaringen die verzoekster aflegde over haar woonplaats. Zo verklaarde zij dat ze in Agbede Community woonde en dat dit gelegen was in Auchi (*"Auchi is een grote stad, Agbede is binnen in de stad"*; notities p. 17). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat Auchi en Agbede zo'n 25 km van elkaar verwijderd liggen.

In het verzoekschrift verwijst verzoekster naar haar verklaringen over Auchi en naar de Wikipedia-pagina over Agbede. Deze informatie over Agbede doet echter geen afbreuk aan verzoeksters foutieve verklaringen over de ligging van Agbede en Auchi. Integendeel, uit de informatie bij het verzoekschrift blijkt andermaal dat Agbede niet gelegen is in Auchi, maar (een eind) ernaast. Verzoekster kan dus niet gevolgd worden waar ze stelt dat het redelijk is dat Agbede in Auchi was, louter omdat het de meest nabije grote stad is.

Het feit dat verzoekster het huis enigszins kon beschrijven (*"Het was een groot huis, heel groot, het was een huis met een doorgang en kamers aan elke kant. Op het dak, er is een pasage van waarop je alles kan zien. [...] Er was een poort, slechts één poort. [...] Het was een groot huis."*; notities, p. 16-17) en dat het huis geen exact adres had omdat er geen straatnamen zijn, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, volstaat uiteraard niet om de voorstaande vaststellingen te verschonen. Het is bovendien zeer opmerkelijk dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart naar de markt en de moskee te gaan in Auchi, die zich volgens de informatie ongeveer 25 km van haar woonst bevond, indien zij werkelijk in het huis *"opgesloten"* zat, zoals het verzoekschrift aanvoert.

7. De verklaringen van verzoekster over haar vlucht uit Auchi zijn bovendien niet geloofwaardig. Zo verklaart ze dat ze is kunnen vluchten toen ze door Yemisi, één van de andere vrouwen, naar de markt gestuurd werd om iets te gaan kopen. Echter verklaarde verzoekster eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze nooit alleen naar de markt mochten: *"Ja, met ons drieën, nooit alleen."* (notities, p. 13).

Bovendien is het bevreemdend dat ze, na het huis ontvlucht te hebben, enkele dagen ondergedoken zou zijn bij een vrouw die ze nauwelijks kende (*"Ze had een stalletje op de markt, ik kende haar van zien, maar niet haar karakter."*; notities, p. 6).

Ze vluchtte vervolgens naar Lagos en bleef daar enkele maanden. Al snel bleek echter dat iemand haar gezien zou hebben, op weg naar de kerk, in november 2019 (*"Ik was bij haar, maar iemand zag me in november 2019, ik weet niet waar, wie of wanneer, ik ging enkel naar de kerk, alleen dan ging ik langs de expressweg, maar ze zeiden dat ze me zagen in Lagos."*; notities, p. 7). Toch vertrok verzoekster naar eigen zeggen pas in maart 2020 naar België (notities, p. 7). Haar vrees voor vervolging voor de familie van haar overleden man, wordt hierdoor sterk gerelativeerd.

8. Verzoekster kan daarenboven geen concrete incidenten aanhalen die zich zouden voorgedaan hebben nadat zij het huis ontvlucht is (notities, p. 20). Ze baseert zich enkel en alleen op geruchten (*"Mama aisha zei haar dat ze mij zagen, mama Aisha hoorde op de markt iemand roddelen, dat ik gezien was in Lagos: een zakenman zag de vrouw van late A. B. in Lagos, ze zeiden dat ik niet gesluierd was, ze zei dat ze iemand hoorde roddelen dat ze me in Lagos expressroad zagen zonder sluier, ik zou de sharia gebroken hebben, mijn overleden man zijn broer zei dat ik gedood moest worden, de enige moment dat ik over de express weg ging, was om naar de kerk te gaan, ik weet verder niet wanneer ze me gezien zouden hebben."*; notities, p. 7). Toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd of er zich effectief iets heeft voorgedaan, antwoordt ze: *"Nee, ik bleef binnen dat was de enige manier om veilig te zijn."* (notities, p. 20). Hiermee maakt ze haar vrees bij terugkeer geenszins aannemelijk.

9. Verzoekster beweert daarnaast geen enkele kennis te hebben over de reisdocumenten die zij gebruikt heeft om tot in België te geraken. Zij kan geen informatie geven over de documenten, noch over wat er haar meegedeeld zou zijn over de procedure of de reisweg naar hier. Verzoekster komt tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder dan vage verklaringen over het volgen van regels, zonder te kunnen uitleggen wat deze inhielden (*"Ze zei: als we in de luchthaven komen, ik ken de immigratie, maar je moet sterk zijn, ik ga elke formaliteit doen, maar je moet sterk zijn en zei: doe dit niet open, doe niets, volg*

gewoon de regels, wat ik je ook vraag, doe het.”; notities, p. 8). Ook haar antwoord op de vraag of ze bepaalde instructies kreeg die ze moest volgen blijft zeer vaag: “Ze was erg ernstig, ze zei: volg de regels, je moet doen wat ik zeg: doe wat ik zeg, als je het niet goed doet zal je teruggaan en gedood worden, ze zei de hele tijd hetzelfde. Ik was erg ziek.” (notities, p. 8). Over de gebruikte documenten zegt verzoekster het volgende: “Ik zag ze niet. Ze liet ze me niet zien, ik weet niet waarom.” (notities, p. 8).

Van verzoekster kan echter wel degelijk verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke reis met smokkelaar is immers een precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster hierover zo onwetend is en/of dat zij niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar, gelet op de risico's op ernstige sancties die een smokkelaar riskeert. Van een asielzoeker die reist met een vals paspoort kan wel degelijk worden verwacht dat zij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, kan meedelen. Zij loopt immers de kans om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent haar identiteit en haar reisdoel, gezien het algemeen geweten is dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden.

10. Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat de kwaliteit van haar verklaringen werd aangetast door haar psychologische toestand. Ze verwijst hierbij in het verzoekschrift naar rechtsleer en rechtspraak over de psychologische toestand van verzoekers in asielprocedures.

Ter staving legt verzoekster verschillende psychologische attesten neer. Bij verweerder legt zij een attest neer van 19 februari 2021 (waarin wordt gesteld dat verzoekster op 12 februari 2021 op consult kwam bij een psycholoog), een attest dat gedateerd werd op 19 maart 2021 (maar waarin verzoeksters relaas tijdens psychologische consultaties van 12 en 26 maart 2021 wordt neergeschreven) en een verslag van Constans van 16 april 2021 (waarin kort de psychische status van verzoekster wordt weergegeven). Bij het verzoekschrift voegt verzoekster een psychologisch rapport van 22 november 2021 waarin de psycholoog besluit dat verzoekster lijdt aan depressieve gevoelens, angststoornissen, slaapproblemen en cognitieve stoornissen zoals geheugenverlies en concentratieproblemen.

Vooreerst blijkt dat deze attesten allemaal dateren van ná het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Enkel het attest van 19 februari 2021 dateert van voor het persoonlijk onderhoud, maar dit geeft geen enkele informatie over het consult dat op 12 februari 2021 heeft plaatsgevonden, laat staan over de vaststellingen die gedaan zouden zijn omtrent eventuele psychologische problemen van verzoekster.

Hoe dan ook wordt er door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van deze attesten. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een psychologisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, vormen deze neergelegde psychologische stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoekster haar land van herkomst verliet. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Waar het verzoekschrift erop wijst dat er gelijkenissen zijn tussen wat verzoekster bij de commissaris-generaal verklaarde en wat ze bij de psycholoog verklaarde, dient dan ook te worden opgemerkt dat dit de waarachtigheid van haar verklaringen niet kan aantonen en dat het evenmin afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen omtrent verzoeksters onwetendheid en tegenstrijdige verklaringen.

De problemen die in de voorgelegde psychologische attesten beschreven worden, zijn niet van die aard dat zij de onwetendheden en tegenstrijdigheden in het asielrelaas van verzoekster kunnen verschonen, zoals in het verzoekschrift voorgehouden wordt. Er wordt nergens aangetoond dat de problemen die verzoekster ondervindt ertoe leiden dat zij haar asielrelaas niet uiteen zou kunnen zetten. Er wordt zelfs in het verslag van Constans van 16 april 2021 bij psychische status geschreven dat verzoekster een intelligente vrouw is die goed georiënteerd is in tijd en ruimte.

11. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters verklaringen over haar gedwongen huwelijk kunnen de (omstandigheden van de) verschillende incidenten die aangehaald worden in deze context (verkrachtingen, gedwongen bekering, ...) niet op waarheid berusten. De argumenten in het verzoekschrift en louter herhalen van haar verklaringen hieromtrent - zoals de stelling dat verzoekster wel kon vertellen over gebeurtenissen tijdens haar huwelijk, zoals de dwang die zij tijdens haar huwelijk ondervond - zijn dan ook niet dienstig.

12. Verzoekster legt een medisch attest neer van Fedasil waarin verzoekster op 6 augustus 2020 onderzocht werd en waarbij verschillende littekens werden vastgesteld, alsook een "*medisch omstandig verslag*" van 16 april 2021 van Constans waarin verzoeksters letsels compatibel worden geacht met haar relaas omtrent de incidenten tijdens haar huwelijk.

Inzake het door verzoekster neergelegd letselrapport stelt zij in het verzoekschrift dat dit verslag "*een sterk vermoeden*" vormt dat zij in Nigeria het slachtoffer is geweest van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling aangezien de arts concludeert dat elk litteken compatibel was met de uitleg die gegeven werd. Verzoekster haalt in het verzoekschrift de motivering van de commissaris-generaal aan en wijst op rechtspraak van het EHRM en rechtsleer. Volgens het verzoekschrift is er door de commissaris-generaal in zijn beslissing niet voldoende rekening gehouden met de medische documenten die verzoekster heeft neergelegd aangezien de *protection officer* geen vragen gesteld heeft over haar littekens en dus de verenigbaarheid van deze littekens met haar relaas niet heeft nagegaan.

Inzake de neergelegde attesten kan vooreerst verwezen worden naar relevante rechtspraak van het EHRM inzake de vraag naar het gewicht dat moet worden toegekend aan het medische attest (onder meer: *R.C. tegen Zweden*, nr. 41827/07, § 55, 9 maart 2010; *Mo.M. tegen Frankrijk*, nr. 18372/10, § 40, 18 april 2013; *I. tegen Zweden*, nr. 61204/09, § 67, 5 september 2013; *R.J. tegen Frankrijk*, nr. 10466/11, §§ 41-42, 19 september 2013).

In de zaak nr. 41827/07, "*R.C. tegen Zweden*" van 9 maart 2010 heeft het EHRM eerst vastgesteld dat de betrokkene in die zaak een coherent relaas heeft gegeven, weliswaar met enkele onduidelijkheden, waardoor de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas echter niet werd ondermijnd. Tevens bleek het relaas van de betrokkene consistent met de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land. Het EHRM heeft dan overwogen dat het in die zaak door de betrokkene overgelegd medisch attest een sterke aanwijzing inhield dat de littekens en de verwondingen van de betrokkene konden zijn veroorzaakt door mishandeling of foltering. Volgens het EHRM zijn de asielinstanties in dergelijke gevallen, in het bijzonder wanneer er een sterke aanwijzing is dat de verwondingen van de betrokkene kunnen veroorzaakt zijn door foltering, gehouden tot een rigoureuus onderzoek van alle gegevens.

Het EHRM heeft in de zaak "*I. tegen Zweden*" een verdere belangrijke nuancering aangebracht (zie EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, *I. t. Zweden*, § 62). Het EHRM erkent dat opdat een Staat elke twijfel over een reëel risico op hernieuwde foltering of een onmenselijke behandeling kan wegnemen, deze Staat aldus op zijn minst in staat moet zijn om de individuele situatie van een asielzoeker te beoordelen. Dit kan echter onmogelijk worden gemaakt indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zijn.

Bovendien is het vaste rechtspraak van het Hof dat het in beginsel aan de asielzoeker toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij/zij in geval van een verwijdering naar zijn/haar land van herkomst aldaar een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om elke twijfel hierover te weerleggen. Bijgevolg, indien een asielzoeker verklaart dat hij/zij reeds werd gefolterd of onmenselijk werd behandeld, al dan niet ondersteund met bewijs, mag niettemin worden verwacht dat hij/zij aantoonde dat er zwaarwegende en concrete gronden zijn om aan te nemen dat hij/zij bij terugkeer naar het land van herkomst het risico zal lopen om opnieuw te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen *mutatis mutandis* uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas moet worden gegeven en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit paragraaf 62 van het arrest “*I. tegen Zweden*” kan aldus worden afgeleid dat een medisch stuk enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

In het licht van de voorgaande vaststellingen inzake verzoeksters relaas is de Raad van oordeel dat de medische attesten die verzoekster bijbrengt niet nopen tot nader onderzoek, temeer gezien de verklaringen van verzoekster ongeloofwaardig zijn en zij bovendien geen enkel stuk ter staving van haar identiteit voorlegt. Het medisch attest vormt geen sluitend bewijs om aan te tonen dat de littekens het gevolg zijn van de voorgehouden mishandelingen tijdens het (ongeloofwaardig geacht) gedwongen huwelijk.

13. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat verweerder geen informatie heeft gezocht over de “*zeer specifieke religieuze gemeenschap*” waarin zij woonde, over geweld tegen vrouwen in Nigeria of over gedwongen huwelijken in Nigeria, wordt in die zin opgemerkt dat uit het voorstaande blijkt dat op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is, zodat niet kan worden ingezien waarom verweerder de in het verzoekschrift aangehaalde onderzoeksdaten diende te verrichten.

14. De verwijzingen in het verzoekschrift naar informatie met betrekking tot geweld tegen vrouwen in Nigeria en het hoge aantal gedwongen huwelijken in het land (stukken 8-10 bij het verzoekschrift) volstaan ook niet om aan te tonen dat zij zelf in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd en dat er een reëel risico op ernstige schade is zoals bepaald onder de subsidiaire bescherming. Verzoekster slaagt er niet in om dit *in concreto* aan te tonen. Er wordt namelijk geen geloof gehecht aan het feit dat zij twintig jaar in een gedwongen huwelijk geleefd zou hebben waarin zij mishandeld werd.

15. Het geheel van voorgaande elementen volstaat om te besluiten tot het ongeloofwaardige karakter van verzoeksters beweerde gedwongen huwelijk met en verblijf bij haar echtgenoot en zijn twee andere vrouwen. Verzoeksters overige verweer betreft louter de bevestiging van haar - ongeloofwaardig beoordeelde - verklaringen inzake haar twintigjarig huwelijk met een gewelddadige man en kan derhalve niet aangenomen worden als dienstig verweer. Ze slaagt er niet in om de motieven van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die de voormelde pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

16. De overige aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, waaruit blijkt dat verzoekster een besnijdenis type 2 heeft ondergaan (stuk 5) en lid is van GAMS (stuk 6), zijn niet dienstig. Door verzoekster wordt geen verband aangetoond tussen deze besnijdenis en haar actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade aangezien deze besnijdenis reeds in het verleden heeft plaatsgevonden.

17. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

18. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook de verweernota van 17 december 2021 en de aanvullende nota van 29 augustus 2022, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de staat Edo, Nigeria geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

De enkele stelling in het verzoekschrift dat een complete en grondige lezing van de verschillende informaties aangaande de situatie in Nigeria evenals de culturele en sociale context, zou leiden tot een toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan de omstandige analyse van verweerder, die gebaseerd is op een veelheid van actuele informatie. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar in het verzoekschrift aangaande artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet nog wordt verwezen naar informatie met betrekking tot geweld tegen vrouwen in Nigeria en het hoge aantal gedwongen huwelijken in het land (stukken 8-10 bij het verzoekschrift), kan enkel worden vastgesteld dat dergelijke informatie geenszins aantoonde dat er in de staat Edo, Nigeria, een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS